U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **Česká republika - Hygienická stanice hlavního města Prahy**, se sídlem Rytířská 12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2009, č. j. 11 Ca 206/2007 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu práce hlavního města Prahy - pobočky v Praze 2 ze dne 13. 4. 2007, č. j. OPaK2/K83/06-8, byla žalobkyni podle § 82 odst. 1 a 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) uložena povinnost poukázat do státního rozpočtu odvod ve výši 180 526 Kč, neboť nesplnila svou povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu 4 % na celkovém počtu zaměstnanců, která je stanovena v § 81 odst. 1 téhož zákona.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2007, č. j. 2007/40404-442, podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, odvolání proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že žalobkyni jako organizační složce státu nebyla dána možnost primárně splnit povinný podíl zaměstnanců se zdravotním postižením na celkovém počtu jejich zaměstnanců odvodem do státního rozpočtu ve smyslu § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nicméně i tak byla odpovědná za splnění tohoto povinného podílu. Mohla tak přitom učinit zaměstnáním osob se zdravotním postižením v pracovním poměru [§ 81 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti], odebíráním výrobků nebo služeb od zaměstnavatelů zaměstnávajících více než 50 % osob se zdravotním postižením, od chráněných pracovních dílen, od samostatně výdělečných osob se zdravotním postižením či zadáváním zakázek uvedeným subjektům [§ 81 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti] nebo vzájemnou kombinací obou těchto způsobů. Až v případě nesplnění povinného

podílu musela být žalobkyni podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti stanovena povinnost poukázat odvod do státního rozpočtu, neboť ve vztahu k této odvodové povinnosti nejsou pro organizační složky státu stanoveny žádné výjimky.

Toto rozhodnutí o odvolání však Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 11. 2009, č. j. 11 Ca 206/2007 - 60, zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že zaměstnavatelé, kteří jsou organizačními složkami státu, nemohou podle § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti plnit povinný podíl odvodem do státního rozpočtu. Správní orgány tedy podle soudu uložily žalobkyni povinnost, kterou podle výslovného znění zákona nemůže ani nesmí plnit, a proto jsou jejich rozhodnutí nezákonná.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní a v jejím doplnění namítl, že mu nebyla zaslána replika k vyjádření k žalobě, takže se s tímto podáním žalobkyně nemohl seznámit. Dále stěžovatel namítl, že o žalobě bylo rozhodnuto bez jednání, ačkoliv o jeho nařízení výslovně požádal. Konečně stěžovatel namítl, že § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti stanoví způsob, jakým může organizační složka státu plnit povinný podíl, a nikoliv výjimku z odvodové povinnosti v případě nesplnění této zákonné povinnosti. Při opačném výkladu tohoto ustanovení by totiž organizační složka státu byla bezdůvodně zvýhodněna oproti ostatním zaměstnavatelům, což by bylo v rozporu se smyslem zákona o zaměstnanosti. Zákonnou povinnost, která má napomoci začlenění zdravotně znevýhodněných osob do pracovního procesu, totiž musí v první řadě plnit stát, aby tak byl příkladem pro další subjekty. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2009, č. j. 11 Ca 206/2007 - 60, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2009, č. j. 11 Ca 206/2007 - 60, byl v souladu s § 17 odst. 1 věty první a třetí, odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), doručován prostřednictvím datové schránky, neboť se jednalo o doručení dokumentu orgánu veřejné moci jinému orgánu veřejné moci a soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nestanovil jiné pořadí způsobů doručování. Podle potvrzení o doručení do datové schránky, která jsou připojena k poslednímu listu originálu napadeného rozsudku (čl. 68 soudního spisu), byl tento dokument odeslán a dodán do datové schránky žalobkyně i stěžovatele dne 30. 11. 2009 a téhož dne byl také oběma účastníkům žalobního řízení doručen.

V kasační stížnosti podané u Městského soudu v Praze dne 16. 3. 2010, však stěžovatel uvedl, že podle jeho registračního systému spisové služby ARSYS nepřijal v období od 28. 11. 2009 do 30. 11. 2009 žádné podání od Městského soudu v Praze, a že ani po tomto období mu rozsudek nebyl prostřednictvím datové schránky doručen. K nedoručení napadeného rozsudku došlo podle stěžovatele kvůli potížím se systémem datových schránek, které nastaly po jejich aktivaci ke dni 1. 11. 2009. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel předchozí tvrzení upřesnil a uvedl, že dne 30. 11. 2009 mu bylo do

datové schránky doručeno celkem 33 dokumentů, přičemž 4 datové zprávy obdržel od Městského soudu v Praze, avšak žádná z nich se netýkala projednávané věci. Seznam těchto 33 datových zpráv pořízený z automatizovaného registračního systému ARSYS a jejich jednotlivé detailní výpisy stěžovatel připojil k doplnění kasační stížnosti. Dále stěžovatel uvedl, že byl seznámen se zněním napadeného rozsudku teprve na základě podání žalobkyně ze dne 9. 3. 2010, takže kasační stížnost nelze považovat za opožděnou.

Dokument, který byl dodán do datové schránky, je podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Nepřihlásí-li se taková osoba do datové schránky ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty, jak vyplývá z odstavce čtvrtého téhož ustanovení. V projednávané věci však podle tvrzení stěžovatele, které bylo podepřeno údaji z jeho registračního systému spisové služby, mu nebyl napadený rozsudek prostřednictvím datové schránky vůbec doručen. V důsledku toho došlo k zpochybnění údajů uvedených na potvrzení o doručení do datové schránky, jež bylo po kontrole doručení vyhotoveno pracovnicí Městského soudu v Praze.

Proto musel Nejvyšší správní soud ověřit, zda dne 30. 11. 2009 byl skutečně napadený rozsudek dodán do datové schránky stěžovatele, neboť to má zásadní význam pro posouzení včasnosti jeho kasační stížnosti. Tuto skutečnost Nejvyšší správní soud zjišťoval přípisem ze dne 29. 3. 2011, č. j. 4 Ads 117/2010 - 179, který adresoval Ministerstvu vnitra, do jehož působnosti podle § 20 odst. 1 písm. i) zákona č. 300/2008 Sb. náleží také vedení evidence o datu a času dodání a doručení datové zprávy, včetně její identifikace, jejího odesílatele a adresáta. Ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru rozvoje služeb a projektů eGovernment, ze dne 9. 5. 2011, č. j. MV-55541-2/REG/1-2011, vyplývá, že na základě systémových záznamů informačního systému datových schránek byla předmětná datová zpráva (ID X) skutečně dodána do datové schránky stěžovatele dne 30. 11. 2009. Téhož dne pak byla doručena v důsledku přihlášení pověřené osoby stěžovatele (X, H. B.). K přihlášení této osoby došlo ve 14:14 hodin z IP adresy X. Ministerstvo vnitra dále zaslalo také detail předmětné datové zprávy X, v němž jsou uvedeny stejné skutečnosti jako ve sdělení ze dne 9. 5. 2011, č. j. MV-55541-2/REG/1-2011, a je z něj zřejmé, že odesílatelem datové zprávy byl Městský soud v Praze, příjemcem byl stěžovatel a jejím předmětem byl rozsudek č. j. 11 Ca 206/2007-60-68.

Za této situace již tedy nemůže být žádných pochybností o tom, že napadený rozsudek byl podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. stěžovateli doručen v pondělí 30. 11. 2009 přihlášením do datové schránky pověřenou osobou. Počátkem následujícího dne tedy počala běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti (§ 40 odst. 1 věta první, § 106 odst. 2 věta první s. ř. s.). Tato lhůta podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. skončila uplynutím dne, který se svým označením shodoval se dnem určujícím počátek lhůty. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti tedy připadl na pondělí 14. 12. 2009, avšak stěžovatel ji podal teprve dne 16. 3. 2010. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze podle § 106 odst. 2 věty třetí s. ř. s. prominout.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně. Proto ji podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, aniž se mohl zabývat jednotlivými námitkami obsaženými v kasační stížnosti. S ohledem na tento výsledek dále Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu